

**LENIN ȘI STALIN DESPRE
BAZELE IDEOLOGICE ALE
PARTIDULUI MARXIST
AL CLASEI MUNCITOARE**

S. ZELENOV

Proletari din toate țările, uniți-vă!

**LENIN ȘI STALIN DESPRE
BAZELE IDEOLOGICE ALE
PARTIDULUI MARXIST
AL CLASEI MUNCITOARE**

SERGHEI ZELENOV

1950

TRADUCERE
COMUNISM ȘTIINȚIFIC

2025

Cuprins

1	Rusia începutului secolului al XX-lea ca punct cheie în contradicțiile imperialismului și centru al mișcării revoluționare	3
2	V.I. Lenin și I.V. Stalin despre cele două direcții în social-democrația internațională. Lupta „Iskrei” leniniste împotriva „economismului” pentru crearea partidului marxist al clasei muncitoare	10
3	V.I. Lenin și I.V. Stalin despre rolul teoriei revoluționare pentru partidul politic al proletariatului	17
4	V.I. Lenin și I.V. Stalin despre sarcinile politice ale partidului marxist	30
5	Planul leninist de structură organizațională a partidului comunist . .	36
6	Învățătura lui Lenin și Stalin despre bazele ideologice ale partidului marxist — armă puternică în lupta pentru victoria comunismului . .	40

Capitolul 1

Rusia începutului secolului al XX-lea ca punct cheie în contradicțiile imperialismului și centru al mișcării revoluționare

La sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea, capitalismul s-a dezvoltat și a ajuns în stadiul său superior și final: imperialismul. Lenin a demonstrat că imperialismul este capitalism monopolist, că îi este specifică dominația monopolurilor care au apărut pe baza concentrării producției și a capitalului; că îi este specifică unirea monopolurilor industriale cu băncile și formarea pe baza acestei uniri a atotputernicului capital financiar, care domină viața economică și politică a celor mai mari țări capitaliste; că exportul de capital din țările capitaliste principale capătă o importanță deosebită; că s-a început și s-a finalizat împărțirea lumii de către un grup limitat de țări capitaliste. Lenin a demonstrat că imperialismul este capitalismul muribund, capitalismul în descompunere, că imperialismul este ajunul revoluției socialiste. În era imperialismului, din cauza dominației monopolurilor, toate contradicțiile orânduirii capitaliste se adâncesc, ajung la limita lor.

Imperialismul de la începutul secolului al XX-lea a finalizat împărțirea lumii de către o mână de state imperialiste. Lupta pentru piețele de mărfuri și

exportul de capital, pentru colonii și surse de materii prime, pentru o nouă reîmpărțire a lumii duce la războaie imperialiste inevitabile, care slăbesc forțele imperialismului și fac posibilă spargerea frontului imperialismului acolo unde este mai slab. Perioada de dezvoltare evolutivă, relativ pașnică, a capitalismului prin expansiunea sa în teritoriile „libere”, încă necucerite ale globului s-a încheiat. A venit o nouă epocă de dezvoltare inegală, discontinuă, conflictuală a capitalismului. Neuniformitatea dezvoltării economice și politice a devenit o lege definitivă a capitalismului.

La începutul secolului al XX-lea, Rusia era deja o țară imperialistă. Puternicele monopoluri capitaliste, strâns legate de cercurile conducătoare ale Rusiei țariste, începeau să joace un rol important în viața economică și politică a țării. Capitalul pe acțiuni în industrie a crescut de la 734 de milioane de ruble în 1890 la 2,5 miliarde în 1905. Dintre acestea, 33% aparțineau capitalului străin.

Capitalul monopolist din Rusia a avut un interes direct în menținerea autocrației. Servilismul burgheziei ruse față de țarism, subliniază tovarășul Stalin, se explică nu numai prin revoluționaritatea clasei muncitoare ruse, care a aruncat burghezia în brațele țarismului, ci și prin dependența directă a burgheziei de ordinele de stat.

Dezvoltarea industriei în Rusia a fost însoțită de creșterea rapidă a clasei muncitoare și de concentrarea fără precedent a acesteia în întreprinderi mari. În 1901, 46,7% din totalul muncitorilor erau concentrați în întreprinderi cu peste 500 de muncitori, în timp ce în Statele Unite doar 33% din muncitori erau concentrați în astfel de întreprinderi. Clasa muncitoare rusă a fost cea mai mare forță în viața politică a țării.

În 1900–1903, în Europa a izbucnit o criză industrială, care a cuprins și Rusia. În timpul anilor de criză din Rusia, până la 3 000 de întreprinderi s-au oprit, peste 100 000 de muncitori au fost aruncați în stradă, crescând armata șomerilor. Dar criza și șomajul nu au oprit sau slăbit mișcarea muncitorească. Dimpotrivă, aceasta a căpătat un caracter tot mai revoluționar. Noi forțe s-au alăturat mișcării revoluționare — muncitorii din cele mai mari întreprinderi ale industriei grele. De la grevele economice, muncitorii au început să treacă din ce în ce mai hotărât la greve și demonstrații politice, prezentând revendicări politice pentru libertăți democratice, lansând lozincă „Jos autocrația țaristă!”. Formele urâte de exploatare din fabrici și uzine, regimul polițienesc intolerabil al opricinicilor¹ țariști — toate acestea, subliniază tovarășul Stalin, au transformat fiecare grevă serioasă a muncitorilor într-un act politic extraordinar, au întărit până la capăt clasa muncitoare ca forță revoluționară.

¹ Armată specială, subordonată direct țarului.

Greva de 1 Mai în fabrica Obuheană din Petersburg (1901) s-a transformat într-o confruntare sângeroasă între muncitori și soldați.

În 1902 au avut loc greve puternice și demonstrația renumită a muncitorilor din Batumi, condusă de tovarășul Stalin, o grevă serioasă în Sormov și o grevă puternică în Rostov-pe-Don, condusă de comisia de pe Don a PSDMR.

Lenin considera „apărarea din Obuhov”, demonstrațiile politice și grevele din Harkov, Batumi, Rostov ș.a. ca fiind indicații că în Rusia se apropie revoluția.

Mișcarea muncitorească creștea repede, trecând pe calea luptei politice. Tovarășul Stalin scria în „Pe scurt despre dezacordurile din partid”:

„Lipsea numai detașamentul frontier, social-democrația, care ar introduce în această mișcare conștiință socialistă, care ar uni-o cu socialismul și, astfel, i-ar da luptei proletare caracter social-democrat.”

În primăvara și vara anului 1902, sub influența luptei revoluționare a clasei muncitoare, s-a desfășurat o mișcare puternică țărănească, în special în Ucraina și în regiunea Volgăi. În anul 1900 aveau loc 50 demonstrații țărănești, în 1902 deja erau 340. Țăranii preluau terenurile, vitele moșierești, pâinea lor, dădeau foc averilor acestora. Guvernul țarist, încercând să oprească mișcarea revoluționară, intensifică represiunile împotriva muncitorilor și țăranilor, aplică forța armată, însă mișcarea nu se oprește, dar crește tot mai mult și mai mult.

Demonstrațiile revoluționare ale muncitorilor și țăranilor înspăimântau burghezia liberală. Fiind speriați de revoluție și considerând că „măsurile drastice” ale țarismului pot împiedica mișcarea revoluționară, liberalii „protestau” împotriva acestor „măsuri drastice”. Aceștia își puneau ca scop, în primul rând, să îl convingă pe țar de nedreptatea acestora și, într-al doilea rând, să câștige încrederea poporului și să scoată poporul sau o parte din popor de pe calea revoluției, pentru ca să o slăbească astfel. Lenin deja demonstrase atunci antirevoluționaritatea burgheziei liberale ruse.

Demonstrațiile revoluționare ale muncitorilor și țăranilor au arătat că o revoluție măreață se apropie în Rusia. Aceasta creștea în condiții mult mai progresive decât revoluțiile burgheze în vest. Ea creștea în epoca imperialismului, dispunând de un proletariat atât de dezvoltat și revoluționar, cum era proletariatul rus, care avea un aliat puternic în țărănimea revoluționară rusă, care își vedea eliberarea în distrugerea dominației economice și politice a moșierilor. Această revoluție creștea într-o țară care era punctul principal de intersecție a contradicțiilor imperialismului. Rusia țaristă era căminul

asupririi coloniale, capitaliste și militare în cele mai inumane forme ale acestora. Lenin numea țarismul „imperialism militar-feudal”. În Rusia, capitalul financiar nou-apărut a fost împletit cu o rețea deosebit de densă de relații precapitaliste, în care omnipotența capitalului financiar era unită cu despotismul țarismului, cu asuprirea brutală a popoarelor non-ruse din Rusia, cu prezența celor mai urâte și intolerabile rămășițe ale servitutii în mediul rural. Interesele imperialismului rus și occidental erau interconectate. Țarismul era rezerva imperialismului occidental, dând acces liber în țară capitalului străin, furnizându-i milioane de soldați. Țarismul era câinele de pază al imperialismului în estul Europei, aliatul său în împărțirea Turciei, Persiei și Chinei. Prin urmare, după cum subliniază tovarășul Stalin, oricine dorea să lovească în țarism lovea astfel în imperialism, revoluția împotriva țarismului trebuia să se transforme într-o revoluție împotriva imperialismului, adică într-o revoluție proletară. În Rusia exista o singură forță reală care ar fi fost capabilă să rezolve contradicțiile imperialismului într-un mod revoluționar. Această forță a fost cel mai revoluționar proletariat din lume, proletariatul rus, care a avut ca aliat țărănimea revoluționară rusă, care a luptat pentru lichidarea vestigiilor servitutii în Rusia, pentru distrugerea autocrației țariste și a puterii moșierești. De aceea, spune tovarășul Stalin, anume Rusia a devenit vatra leninismului, iar Lenin, liderul comuniștilor ruși, a fost creatorul acestuia.

Astfel, toate condițiile obiective erau de așa natură încât revoluția în creștere trebuia să devină nu o revoluție burgheză obișnuită după modelul occidental, ci o revoluție democratică a poporului, care putea și trebuia să fie condusă de clasa muncitoare, această revoluție trebuia să servească drept ferment și prolog al revoluției proletare.

Marele Lenin, încă de la începutul secolului al XX-lea, a stabilit în mod strălucit că centrul mișcării revoluționare se mută în Rusia.

„Istoria”, scria Lenin în lucrarea sa clasică „Ce-i de făcut?” (martie 1902) „a pus acum în fața noastră o sarcină imediată, care este cea mai revoluționară dintre toate sarcinile imediate ale proletariatului din oricare altă țară. Îndeplinirea acestei sarcini, doborârea celui mai puternic bastion al reacțiunii nu numai europene, dar (putem spune acum) și asiatice, ar face din proletariatul rus avangarda proletariatului revoluționar internațional.”²

Pentru a nu rămâne neînarmată și pentru a nu fi învinsă în luptele revoluționare decisive, clasa muncitoare a trebuit să forjeze noi arme de luptă. A

² V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 6, p. 27.

trebuit să dezvolte teoria și tactica revoluției proletare, să educe clasa muncitoare în spiritul luptei revoluționare pentru putere, să lupte pentru aliații proletariatului în revoluție. Aceste sarcini nu puteau fi rezolvate de vechile partide social-democrate, care au fost crescute în condițiile pașnice ale luptei parlamentare, visând la „reforme sociale”, temându-se de revoluția socială. Astfel de partide nu puteau conduce proletariatul în lupta revoluționară pentru cucerirea dictaturii proletare și construirea socialismului. Era nevoie de un partid de tip nou înarmat cu teorie avansată, un partid revoluționar, un partid de luptă, suficient de curajos pentru a conduce proletariatul în lupta pentru putere și suficient de experimentat pentru a înțelege condițiile complexe ale situației revoluționare și pentru a conduce clasa muncitoare la victoria revoluției proletare.

Acesta a fost marele partid bolșevic creat de Lenin și Stalin, a cărui strategie și tactică au devenit un model pentru toate partidele comuniste și muncitorești frățești.

Sarcina de a crea un partid marxist revoluționar al clasei muncitoare a prezentat dificultăți incredibile la acea vreme.

Studiind istoria social-democrației ruse din 1884 până în 1902, Lenin a stabilit trei perioade în cadrul acesteia. Prima perioadă (1884–1894) a fost perioada victoriei marxismului asupra narodnicismului și a pregătirii ideologice a social-democrației. Dar social-democrația a existat atunci fără mișcare muncitorească. A doua perioadă (1894–1898) se caracterizează prin faptul că social-democrația a apărut ca o mișcare socială, ca o ridicare a maselor populare. „Uniunea de Luptă pentru Eliberarea Clasei Muncitoare” din Sankt Petersburg, fondată de Lenin în 1895, a fost prima organizație social-democrată din Rusia care a început să combine socialismul cu mișcarea muncitorească și a reprezentat primul germene serios al unui partid proletar revoluționar în Rusia. „Uniunea de Luptă pentru Eliberarea Clasei Muncitoare” a condus lupta economică a muncitorilor, legând-o de lupta politică împotriva țarismului. Lenin a subliniat cu o forță deosebită necesitatea de a trece de la propaganda marxismului în rândul unui cerc restrâns de muncitori avansați, organizați în cercuri, la agitația politică de actualitate în rândul maselor largi ale clasei muncitoare.

Făcând această tranziție către agitația politică de masă, Lenin a trasat Uniunii de Luptă sarcina de a se lega mai strâns de mișcarea sindicală de masă și de a conduce politic lupta clasei muncitoare. După arestarea lui Lenin în decembrie 1895, conducerea „Uniunii de Luptă” s-a schimbat: la conducerea acesteia au venit oameni noi, care au urmat o linie politică eronată și au declarat că sarcina clasei muncitoare era să conducă lupta economică, în timp ce conducerea luptei politice era sarcina burgheziei liberale. Aceștia

erau „economistii”.

Din 1898 a venit a treia perioadă. Aceasta a fost o perioadă de confuzie ideologică și organizațională în cadrul social-democrației. În activitatea organizațiilor locale social-democrate a predominat un practicisim mărunț combinat cu o neglijență teoretică totală, o viziune îngustă în domeniul problemelor teoretice, politice și organizaționale. Organizațiile locale — comitetele, cercurile și grupurile de atunci — erau fragmentate, nu exista continuitate, comunicare și coordonare a acțiunilor între ele. O parte semnificativă a comitetelor erau angajate doar în activitatea lor locală, strict practică, și nu înțelegeau daunele lipsei de unitate organizațională și ideologică a partidului.

Fragmentarea organizațională și dezbinarea ideologică din partid au fost glorificate de „economisti”. Aceștia considerau că lupta economică este cea mai importantă pentru clasa muncitoare. Ei considerau că lupta politică este treaba burgheziei și se opuneau creării unui partid politic independent al proletariatului, argumentând că crearea unui astfel de partid reprezintă o violență împotriva mișcării muncitorești spontane. Aceasta a fost politica urmărită de „economisti” în organele lor tipărite „Raboceaia Misl” și „Rabocee Delo” și în activitatea lor practică în organizațiile locale. „Economistii” reprezentau o formă de oportunism vest-european în rândurile organizațiilor marxiste din Rusia. Lăudând practicisimul îngust al organizațiilor locale, dispersia organizațională și dezordinea ideologică din partid, „economistii” se opuneau, în esență, creării unui partid proletar unit și centralizat.

Pentru a crea un partid marxist revoluționar, a fost necesar, în primul rând, să fie înfruntat ideologic „economismul”.

Această sarcină a fost îndeplinită de creatorul și liderul Partidului Bolșevic, V.I. Lenin. Un rol decisiv în înfrângerea „economismului”, în dezvoltarea fundamentelor ideologice ale bolșevismului, în crearea unui partid de tip nou a jucat celebra lucrare a lui Lenin „Ce-i de făcut?”, publicată în martie 1902.

Sprijinul fidel al lui Lenin în crearea unui partid revoluționar al proletariatului a fost tovarășul Stalin. Ziarul „Brdzola” („Lupta”), organizat de acesta în septembrie 1901, a pus în aplicare în mod consecvent ideile din „Iskra” a lui Lenin și a fost cel mai bun ziar marxist din Rusia după „Iskra”. În „Brdzola”, în lucrările sale clasice „Pe scurt despre dezacordurile din partid”, „Clasa proletară și partidul proletar” și într-o serie de alte lucrări din acea perioadă, tovarășul Stalin apără și dezvoltă ideile lui Lenin de creare a unui partid revoluționar, marxist.

Semnificația istorică a lucrărilor lui V.I. Lenin „Ce-i de făcut?” și a lui Stalin „Pe scurt despre dezacordurile din partid” nu se limitează la înfrângerea ideologică completă a „economismului”.

Aceste lucrări geniale sunt un exemplu remarcabil de marxism creativ, de

ireconciliabilitate ideologică cu dușmanii socialismului, o contribuție valoroasă la învățăturile marxismului.

„Semnificația istorică a cărții «Ce-i de făcut?»”, se spune în „Scurt curs al Istoriei Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice”, „constă în faptul că Lenin, în această carte celebră:

1. a fost primul din istoria gândirii marxiste care a demascăat până la rădăcini originile ideologice ale oportunismului, arătând că acesta constă mai ales în plecarea în fața spontaneității mișcării muncitorești și în minimalizarea rolului conștiinței socialiste în mișcarea muncitorească;
2. a ridicat importanța teoriei, conștiinței și partidului ca forță revoluționară și călăuzitoare a mișcării muncitorești spontane;
3. a fundamentat în mod strălucit poziția marxistă fundamentală conform căreia partidul marxist este uniunea mișcării muncitorești cu socialismul;
4. a oferit o elaborare strălucită a fundamentelor ideologice ale partidului marxist.”³

Această apreciere se aplică pe deplin și lucrărilor tovarășului Stalin precum „Pe scurt despre dezacordurile din partid”, „Răspuns unui social-democrat” și alte lucrări din acea perioadă, în care tovarășul Stalin apără și dezvoltă ideile lui Lenin de a construi un partid marxist al clasei muncitoare.

Pozițiile teoretice dezvoltate în aceste scrieri ale lui Lenin și Stalin au constituit baza ideologiei Partidului Bolșevic.

³ I.V. Stalin. *Scurt curs al Istoriei Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice*.

Capitolul 2

V.I. Lenin și I.V. Stalin despre cele două direcții în social-democrația internațională. Lupta „Iskrei” leniniste împotriva „economismului” pentru crearea partidului marxist al clasei muncitoare

Apariția „economismului” în Rusia nu este întâmplătoare. Prin demascarea adevăratei fețe a „economistilor”, Lenin și Stalin au dovedit că „economismul” rusesc era unul dintre detașamentele oportunismului internațional, care a cunoscut în epoca imperialismului o dezvoltare specială în rândul partidelor social-democrate din Europa de Vest.

„Într-adevăr, nu este pentru nimeni un secret că în rândurile social-democrației internaționale contemporane s-au format do-

uă curente și că lupta dintre ele ba se întetește și izbucnește ca o flacără puternică, ba se domolește și mocnește sub cenușa unor impresionante «rezoluții de armistițiu». În ce constă «noul» curent care are o atitudine «critică» față de «vechiul» marxism «dogmatic», — aceasta *a spus-o* cât se poate de limpede Bernstein și a *demonstrat-o* Millerand.”⁴

Lenin și Stalin au demonstrat că „economistii” sunt reformiști, agenți ai burgheziei în mișcarea muncitorească, că ideologia lor de „codism” este baza logică a oricărui oportunism.

„Teoria spontaneității”, spune tovarășul Stalin, „este teoria subestimării rolului elementului conștient în mișcare, ideologia «codismului», baza logică a întregului oportunism. În practică, această teorie, care a apărut pe scenă chiar înainte de prima revoluție din Rusia, a condus la faptul că adepții săi, așa-numiții «economisti», au negat necesitatea unui partid muncitoresc independent în Rusia, s-au opus luptei revoluționare a clasei muncitoare pentru răsturnarea țarismului, au predicat o politică sindicalistă în mișcare și, în general, au plasat mișcarea muncitorească sub hegemonia burgheziei liberale.”

Revizionismul, ne învață Lenin și Stalin, este un fenomen internațional. Apariția și dezvoltarea revizionismului sunt condiționate de rădăcinile sale de clasă în societatea capitalistă, de cauzele care își au originea în stadiul monopolist al dezvoltării capitalismului. Baza socială a revizionismului este mica burghezie. În fiecare țară capitalistă, proletariatul este inevitabil legat de straturile largi ale micii burghezii, de micii proprietari, din mijlocul cărora se reface constant. Țăranii de ieri, meșteșugarii, micii comercianți, artizanii și alte straturi medii, care sunt ruinate sub loviturile marelui capital, se alătură rândurilor clasei muncitoare, aducând inevitabil sentimente și fluctuații mic-burgheze în mișcarea muncitorească, consolidând astfel elementele mic-burgheze din mișcarea revoluționară. Într-o țară precum Rusia, cu o predominanță a straturilor mic-burgheze ale populației, în perioada primelor începuturi ale tânărului partid social-democrat al muncitorilor, tendințele mic-burgheze s-au manifestat mai acut și mai definitiv decât oriunde altundeva în Europa.

Pe de altă parte, în epoca imperialismului, poziția monopolistă a capitalului financiar și a claselor conducătoare din fiecare țară capitalistă, super-

⁴ V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 6, pp. 6–7.

profiturile enorme, exploatarea a sute de milioane de oameni în propria lor țară și în țările dependente de statele imperialiste, le-a permis să mituiască și să corupă ideologic anumite straturi ale muncitorilor, să influențeze ideologic straturile înapoiate ale proletariatului.

Lenin ne arată că, atunci când marxismul a triumfat asupra tuturor celorlaltor ideologii din mișcarea muncitorească care îi erau fundamental ostile, dușmanii marxismului au început să se îmbrace în haine marxiste. Lupta împotriva doctrinelor ostile avea deja loc în cadrul marxismului. În anii '90, social-democratul german Eduard Bernstein a anunțat o nouă direcție, așa-numita direcție „critică” în marxism.

Tendința de dreapta, oportunistă, care s-a format în social-democrația internațională, se străduia să subordoneze clasa muncitoare ideologiei burgheze, să abată mișcarea revoluționară de la calea luptei pentru dictatura proletariatului, pentru socialism, la calea concilierii cu burghezia, la calea subordonării intereselor fundamentale ale muncitorilor intereselor burgheziei. În plus, ideologii oportunistului din mișcarea muncitorească internațională din acea vreme (Bernstein și Folmar în Germania, Millerand în Franța etc.) s-au opus marxismului nu în mod deschis, ci deghizat, acoperindu-și trădarea împotriva proletariatului cu sloganul „libertății de critică” a pozițiilor fundamentale ale marxismului.

Oportuniștii au negat posibilitatea fundamentării și demonstrării științifice a necesității și inevitabilității socialismului. Ei au negat teoria marxistă a claselor și a luptei de clasă, care, au spus ei, „nu este aplicabilă într-o societate democratică”. Nu lupta de clasă este caracteristică acum, au declarat ei, ci cooperarea de clasă. Ideea de revoluție proletară și de dictatură a proletariatului a fost respinsă. Însăși noțiunea de obiectiv final al luptei clasei muncitoare — comunismul — a fost negată; „mișcarea este totul, iar obiectivul final nu este nimic”, a proclamat Bernstein. Cu toate aceste „argumente”, oportuniștii au încercat să își justifice concluzia perfidă că Partidul Social-Democrat trebuie să se transforme dintr-un partid al revoluției sociale într-un partid al reformelor sociale, care nu își propune să răstoarne puterea burgheziei și să instaureze dictatura proletariatului.

Astfel, sloganul „libertății criticii” nu însemna altceva decât libertatea curentului oportunist din social-democrație, libertatea de a introduce idei burgheze și elemente burgheze în socialism. Aceleași idei oportuniste se aflau și în mâinile „economistilor” ruși; sub aceleași sloganuri, revista „economistilor”, „Rabocce Delo”, afirma că „libertatea criticii” era necesară pentru unificarea durabilă a organizațiilor social-democrate.

Lenin a demonstrat clar următorul lucru:

„Din această declarație decurg două concluzii absolut precise: 1. «Rabocce Delo» ia apărarea curentului oportunista din cadrul social-democrației internaționale în general; 2. «Rabocce Delo» revendică libertatea oportunismului în rândurile social-democrației ruse.”⁵

Același conținut social-politic al oportunismului internațional modern — scria Lenin în această privință — este prezentat într-o varietate sau alta, în funcție de particularitățile naționale ale fiecărei țări.

Victoria ideologică completă a marxismului asupra narodnicismului, demonstrațiile revoluționare masive ale clasei muncitoare ruse, care au dovedit validitatea marxismului, au atras tinerii revoluționari către marxism. În organizațiile marxiste, care în mare parte erau ele însele încă slabe atât din punct de vedere ideologic, cât și organizațional, s-au alăturat în masă tineri revoluționari din rândul intelectualității, care nu aveau o idee corectă despre marxismul revoluționar, erau lipsiți de experiență în termeni organizaționali și politici și fuseseră crescuți cu scrierile oportuniste ale „marxiștilor legali”. Toate acestea au dus la o scădere a nivelului teoretic și politic al organizațiilor social-democrate și la o consolidare a dezordinii ideologice și organizaționale pe care o lăudau „economistii”.

Pe de altă parte, partidul a trebuit să fie construit sub focul represiunii polițienești. Regimul țarist i-a persecutat dur pe social-democrații revoluționari, i-a aruncat în închisori, exil și servitute penală pe marxiștii cei mai fermi, pe „bătrânii” mai întăriți ideologic și politic, ceea ce a slăbit organizațiile marxiste și a consolidat influența „economistilor”.

„În primul rând, înăbușirea conștiinței de către spontaneitate, de care am vorbit mai sus, s-a produs tot în mod spontan. Pare un calambur, dar, din păcate, este tristul adevăr. Această înăbușire s-a produs nu pe calea unei lupte fățișe între două concepții diametral opuse și a victoriei uneia asupra celeilalte, ci prin «smulgerea» de către jandarmi a unui număr tot mai mare de revoluționari «bătrâni» și prin intrarea în scenă a unui număr tot mai mare de «tineri».”⁶

Lenin a demonstrat că „economistii” ruși nu se deosebeau cu nimic de oportuniștii vest-europeni, că „economistii” urmăreau cu toate forțele linia reformismului internațional în mișcarea muncitorească rusă.

⁵ Ibid., p. 10.

⁶ Ibid., p. 36.

Încă în 1899, un grup de „economişti” — Prokopovici, Kuskova şi alţii — au publicat manifestul lor, „Credo”, în care se opuneau marxismului revoluţionar, susţinând pe deplin atacurile lui Bernstein împotriva principiilor de bază ale lui Marx şi Engels, argumentând că „a vorbi despre un partid politic independent al muncitorilor este dăunător”.

V.I. Lenin şi un număr de social-democraţi ruşi care, la fel ca Lenin, se aflau atunci în exil politic şi care fuseseră convocaţi de Lenin la o reuniune, au protestat vehement împotriva opiniilor oportuniste ale „Credo”. „Protestul social-democraţilor din Rusia”, scris de Lenin, a fost de o mare importanţă pentru crearea unui partid marxist în Rusia.

Lenin a arătat în lucrarea sa clasică „Ce-i de făcut?” că „economistii” târăsc Partidul într-o mlaştină oportunistă, că „libertatea de critică” pe care o apără este „libertatea curentului oportunist din social-democraţie”.

„Noi înaintăm în grup compact pe un drum abrupt şi anevoios, ţinându-ne strâns de mână. Suntem înconjuraţi din toate părţile de duşmani şi mai totdeauna suntem nevoiţi să păşim sub focul lor. Ne-am unit de bunăvoie, tocmai pentru a lupta împotriva duşmanilor şi a nu aluneca în mlaştina vecină, ai cărei locuitori de la bun început ne-au reproşat că ne-am unit într-un grup deosebit, alegând calea luptei, şi nu a împăciuirii. Şi iată că unii dintre noi încep să strige: să intrăm în această mlaştină! Iar când sunt muştraţi, răspund: cât sunteţi de înapoi! Cum nu vă e ruşine să ne contestaţi libertatea de a vă chema pe un drum mai bun! — O, da, domnilor, sunteţi liberi nu numai să ne chemaţi, dar şi să vă duceţi unde vă place, fie chiar şi în mlaştină; ba chiar suntem de părere că adevăratul vostru loc e tocmai în mlaştină, şi suntem gata să facem tot ce ne stă în putinţă ca să vă ajutăm să *vă* mutaţi acolo. Numai că trebuie să daţi drumul mâinilor noastre, să nu vă agăţaţi de noi şi să nu întinaţi măreţul cuvânt de libertate, fiindcă şi noi suntem «liberi» să mergem unde vrem, suntem liberi să luptăm nu numai împotriva mlaştinei, ci şi împotriva acelor care cotesc spre mlaştină!”⁷

Lupta lui Lenin şi Stalin împotriva „economiştilor” a fost în acelaşi timp o luptă împotriva oportunismului internaţional. Lenin şi Stalin nu numai că au apărut marxismul revoluţionar de oportunism, dar l-au dezvoltat şi mai

⁷ Ibid., p. 9.

mult, l-au ridicat la un nivel nou, superior. Leninismul este marxismul epocii imperialismului și revoluției proletare, este teoria și tactica revoluției proletare în general, teoria și tactica dictaturii proletariatului în special.

Lenin și Stalin au dovedit în mod concludent că „economisții” doreau să aibă în Rusia un partid după chipul și asemănarea partidelor social-democrate din Europa de Vest, care erau îngropate în oportunism.

Lenin considera că construirea unui partid de tip nou, un partid revoluționar, marxist, în condițiile dezordinii ideologice și organizaționale din cadrul social-democrației, nu putea începe cu convocarea unui congres al partidului, deoarece un astfel de congres nu ar fi creat un partid unit.

„Înainte de a ne uni”, scria Lenin, „și pentru a ne uni trebuie să ne delimităm în mod categoric și riguros.”⁸ Trebuia să fie spus deschis tuturor social-democraților că există două direcții diferite în social-democrație cu privire la problema obiectivelor și sarcinilor partidului proletar, cu privire la obiectivele și sarcinile luptei clasei muncitoare. Era necesar să se permită organizațiilor locale social-democrate din Rusia să înțeleagă aceste direcții și să facă o alegere conștientă. Prin urmare, Lenin credea că construirea unui partid marxist în Rusia trebuie să înceapă cu crearea unui ziar politic militant pentru întreaga Rusie, care să ducă o luptă ideologică împotriva „economismului”, să dezvolte o amplă propagandă politică și agitație pentru punctele de vedere ale social-democrației revoluționare, pentru fundamentele ideologice pe care urma să fie construit partidul, pentru obiectivele și sarcinile politice care ar trebui să determine conținutul întregii activități a partidului, să adune ideologic social-democrații revoluționari în jurul ziarului și să elaboreze un plan de construcție organizațională. Numai după aceasta, spunea Lenin, ar fi posibilă convocarea unui congres al partidului. Un astfel de ziar a fost „Iskra” a lui Lenin (decembrie 1900), care a fost publicat în străinătate și de acolo distribuit ilegal în Rusia printr-o rețea de agenți.

Lenin credea că un ziar politic ilegal pentru întreaga Rusie ar servi nu numai ca mijloc de unitate ideologică pentru partid, dar și ca mijloc de unire organizațională a organizațiilor locale în partid. Ziarul, sublinia Lenin, nu este doar un propagandist colectiv și un agitator colectiv, ci și un organizator colectiv.

Rețeaua de agenți și corespondenți ai unui astfel de ziar, spunea Lenin, care erau reprezentanți ai organizațiilor locale, ar servi drept coloana vertebrală în jurul căreia ar fi organizat partidul, care ar fi detașamentul avansat al clasei muncitoare, liderul și conducătorul său politic, unind și dirijând lupta de clasă a proletariatului pentru răsturnarea capitalismului, instaurarea dic-

⁸ Ibid., vol. 4, p. 349.

taturii proletare și construirea socialismului.

„Iskra” a lui Lenin a dus o luptă nemiloasă împotriva „ekonomiștilor”, a pregătit unitatea ideologică și organizațională a partidului și a elaborat programul partidului. Odată cu publicarea „Iskra” a început perioada de formare efectivă a unui partid marxist unit al clasei muncitoare din grupuri și cercuri izolate. Asistentul fidel al „Iskra” a fost „Brdzola” lui Stalin. „Ziarul social-democrat georgian”, scria tovarășul Stalin în articolul principal al primului număr al „Brdzola”, „trebuie să dea un răspuns clar la toate întrebările legate de mișcarea muncitorească, să clarifice problemele fundamentale, să explice teoretic rolul clasei muncitoare în luptă și să lumineze cu lumina socialismului științific fiecare fenomen cu care se confruntă muncitorul”. Brdzola a fost tocmai un astfel de ziar.

Capitolul 3

V.I. Lenin și I.V. Stalin despre rolul teoriei revoluționare pentru partidul politic al proletariatului

Lenin și Stalin creau un partid de tip nou, un partid bolșevic, care urma să devină și a devenit un model pentru proletariatul din toate țările, pentru toți cei care doreau un adevărat partid marxist revoluționar capabil să rezolve marile sarcini de răsturnare a capitalismului, de cucerire a dictaturii proletariatului și de construire a comunismului.

Lupta lui Lenin și a lui Stalin împotriva „economismului” a fost în același timp o luptă împotriva oportunismului internațional. Lenin a subliniat că „fabienii englezi, ministerialiștii francezi, bernsteinienii germani, criticii ruși alcătuiesc cu toții o singură familie, toți se laudă unii pe alții, învață unii de la alții și se ridică toți ca unul împotriva marxismului «dogmatic»”. Lenin și-a exprimat încrederea că „în această primă bătălie cu adevărat internațională cu oportunismul socialist, social-democrația revoluționară internațională se va întări îndeajuns pentru a pune capăt reacțiunii politice care domnește de

mult în Europa...”⁹

„Economistii” erau materialişti vulgari. Ei nu recunoşteau rolul mobilizator, organizator şi transformator al teoriei revoluţionare avansate, al ideilor avansate în dezvoltarea societăţii şi în lupta de clasă a proletariatului, susţinând că conştiinţa socialistă nu era necesară pentru mişcarea muncitorilor. Ei condamnau partidul la pasivitate, susţinând că partidul nu ar trebui să fie forţa conducătoare a mişcării muncitoreşti, nu ar trebui să intervină în mişcarea spontană şi cu atât mai puţin ar trebui să se ocupe de aceasta, că treaba partidului este să urmărească şi să studieze mişcarea spontană, adică să fie la coada mişcării spontane.

În loc să înarmeze clasa muncitoare cu conştiinţa socialistă, să cheme clasa muncitoare la extinderea şi consolidarea organizaţiilor muncitoreşti, la crearea unui partid politic al clasei muncitoare, la lupta politică împotriva autocraţiei, la lupta pentru socialism, „economistii” trăgeau înapoi la lupta sindicalistă, declarând că lupta politică împotriva autocraţiei este treaba burgheziei şi nu a muncitorilor, că „fondurile de grevă sunt mai scumpe pentru mişcare decât sute de alte organizaţii”, că „un spor de o copeică la o rublă este o cucerire mai imediată şi mai valoroasă decât orice socialism şi orice politică”, că „de dorit este acea luptă care este posibilă, şi posibilă este aceea care se dă în momentul de faţă”.

Aceasta era teoria oportunismului nelimitat, a adaptării pasive la spontaneitate. Această ideologie ducea la reducerea rolului partidului la cel de înregistrator al evenimentelor şi, în esenţă, la distrugerea partidului. „Economistii” negau ideea revoluţiei proletare şi a dictaturii proletariatului, reduceau mişcarea muncitorească şi lupta de clasă a proletariatului la o luptă pentru pomană, pentru reforme mici şi treptate în cadrul orânduirii existente, lăsând autocraţia ţaristă şi capitalismul intacte.

„Aceasta echivala pe deplin cu negarea, din partea democraţiei burgheze, a dreptului socialismului la independenţă şi, prin urmare, a dreptului său la existenţă; aceasta însemna în practică tendinţa de a face din mişcarea muncitorească, aflată în faza de început, un appendice al liberalilor.”¹⁰

Lenin şi Stalin au învins ideologia oportunistă, codistă a „economismului”, au demonstrat că originile ideologice ale acestuia, ca şi cele ale oricărui oportunism, se află în primul rând în îngenuncherea în faţa spontaneităţii miş-

⁹ Ibid., vol. 6, p. 6.

¹⁰ Ibid., p. 16.

cării muncitorești, în minimalizarea rolului conștiinței socialiste în mișcarea muncitorească.

V.I. Lenin și I.V. Stalin au justificat și au ridicat importanța teoriei revoluționare, a conștiinței și a partidului ca forță revoluționară și conducătoare a mișcării muncitorești spontane:

„Fără teorie revoluționară nu poate să existe nici mișcare revoluționară... ***Rolul de luptător de avangardă îl poate îndeplini numai un partid călăuzit de o teorie înaintată.***”¹¹

Lenin și Stalin ne învață că numai un partid care stăpânește teoria marxist-leninistă poate avansa cu încredere și poate conduce clasa muncitoare la victorie.

Marxism-leninismul învață că viața materială a societății, existența sa, este primară, iar viața spirituală a societății este o reflecție a existenței acesteia, că forța principală în sistemul vieții materiale a societății este modul de dobândire a mijloacelor necesare existenței oamenilor, modul de producție a bunurilor materiale.

„Ideile, teoriile, opiniile politice, instituțiile politice ale societății”, se spune în „Scurt curs al Istoriei Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice”, „sunt determinate de existența, de condițiile vieții materiale ale acesteia.”

Cu toate acestea, de aici nu rezultă că ideile și teoriile sociale nu au nicio importanță în viața societății și nu produc un efect invers asupra existenței sociale. Dimpotrivă, marxism-leninismul subliniază rolul serios al teoriilor și ideilor sociale în viața societății.

Ideile și teoriile sociale pot fi diferite și rolul lor în dezvoltarea societății este, de asemenea, diferit. Există idei și teorii vechi, depășite. Acestea servesc intereselor forțelor învechite ale societății, încetinesc dezvoltarea societății, îi împiedică progresul. O astfel de ideologie reacționară este ideologia capitalismului contemporan, cu ajutorul căreia clasele conducătoare încearcă să salveze capitalismul de la moartea sa istoric inevitabilă. Aceasta reflectă eforturile frenetice ale imperialiștilor, mai ales ale imperialismului anglo-american, de a păstra capitalismul, de a-i întârzia dispariția.

Un rol complet diferit îl joacă ideile și teoriile noi, avansate, care servesc intereselor forțelor avansate ale societății, facilitează dezvoltarea societății și progresul acesteia. Apariția ideilor și teoriilor sociale noi, avansate, este

¹¹ Ibid., pp. 23–24.

cauzată de nevoile dezvoltării vieții materiale a societății. Ele apar pe baza conflictului dintre noile forțe de producție și vechile relații de producție și purtătorii acestora — clasele domnitoare, care au devenit o frână, un obstacol în calea dezvoltării în continuare a forțelor de producție ale societății. Astfel, societatea are nevoie de idei și teorii sociale noi și avansate, de viziuni politice și de instituții politice, deoarece fără rolul lor organizatoric și mobilizator este imposibil să se rezolve problemele emergente ale dezvoltării vieții materiale a societății.

„Noile idei și teorii sociale”, spune tovarășul Stalin, „apar numai după ce dezvoltarea vieții materiale a societății a stabilit noi sarcini în fața societății. Dar odată apărute, ele devin o forță serioasă care facilitează rezolvarea noilor sarcini stabilite de dezvoltarea vieții materiale a societății, ajutând progresului societății.”

Lenin și Stalin ne învață că, pentru a accelera dezvoltarea condițiilor materiale ale vieții societății, pentru a influența aceste condiții, pentru a îmbunătăți aceste condiții, partidul proletariatului trebuie să se bazeze în activitatea sa pe o astfel de idee socială, pe o astfel de teorie socială, care reflectă corect necesitățile dezvoltării vieții materiale a societății și, prin urmare, este capabilă să mobilizeze masele largi ale poporului, capabilă să le organizeze într-o mare armată a partidului proletariatului, capabilă să le ridice pentru a lupta împotriva forțelor reacționare învechite ale societății, pentru a învinge aceste forțe și a clădi drumul forțelor avansate ale societății.

O astfel de teorie avansată, revoluționară, este teoria marxist-leninistă — știința despre dezvoltarea societății, știința mișcării muncitorești, știința revoluției proletare, știința construirii societății comuniste.

Marxismul a apărut în adâncurile sistemului capitalist la mijlocul secolului al XIX-lea, când capitalismul, în dezvoltarea sa, a creat premisele materiale pentru propria sa distrugere și victoria socialismului, a creat în persoana proletariatului groparul societății burgheze și eliberatorul omenirii din sclavia capitalistă. Revoluționarii marxiști din Rusia se orientau întotdeauna către proletariat ca o clasă în curs de dezvoltare și nu s-au înșelat, deoarece proletariatul s-a transformat din forța nesemnificativă pe care o reprezenta la mijlocul secolului trecut în Rusia într-o forță politică principală.

Lenin și Stalin nu numai că au apărut marxismul într-o luptă acerbă împotriva oportuniștilor de toate culorile, dar l-au și dezvoltat în noua situație istorică, ridicându-l la un stadiu nou, superior.

„Leninismul a crescut și a luat formă în condițiile imperialismului, când contradicțiile capitalismului au atins un punct extrem,

când revoluția proletară a devenit o chestiune de practică imediată, când vechea perioadă de pregătire a clasei muncitoare pentru revoluție s-a prăbușit și s-a dezvoltat într-o nouă perioadă de atac direct asupra capitalismului.”¹²

Marxism-leninismul ne învață că trecerea de la capitalism la socialism și eliberarea clasei muncitoare de asuprirea capitalistă nu se pot realiza prin mijloace spontane, ci numai prin activitatea conștientă a clasei muncitoare, nu prin reforme pașnice, ci numai prin acțiunea violentă a clasei muncitoare împotriva claselor exploatatoare și a statelor lor, prin revoluție.

Prin urmare, pentru a nu greși în politică, subliniază tovarășul Stalin, este necesar să fii revoluționar și nu reformist, este necesar nu să aplanezi contradicțiile sistemului capitalist, ci să le descoperi și să le expui, nu să stingi lupta de clasă, ci să o duci la victoria revoluției proletare. „Așadar, pentru a nu greși în politică”, ne învață tovarășul Stalin, „trebuie să urmărim o politică proletară de clasă ireconciliabilă, nu o politică reformistă de armonizare a intereselor proletariatului și burgheziei, nu o politică conciliantă de «creștere» a capitalismului în socialism”.

Lenin și Stalin ne învață că fără rolul organizator și transformator al teoriei revoluționare este imposibil să răsturnăm capitalismul și să construim o societate socialistă. Datorită activității insistente a partidului marxist pentru a aduce teoria revoluționară în mișcarea muncitorească, ideile avansate captează masele de milioane de oameni, devin o forță materială puternică, organizează și mobilizează muncitorii pentru lupta împotriva capitalismului, ușurează răsturnarea sistemului capitalist și construirea comunismului. Puterea teoriei revoluționare, subliniază tovarășul Stalin, constă în faptul că ea oferă partidului posibilitatea de a se orienta în situație, de a înțelege legătura interioară a evenimentelor din jur, de a prevedea cursul evenimentelor și evoluția lor în viitor.

Teoria marxist-leninistă, captivând masele, a devenit cea mai mare forță în lupta pentru victoria socialismului asupra capitalismului. Marile idei ale lui Lenin și Stalin privind posibilitatea victoriei socialismului într-o singură țară, privind revoluția proletară și dictatura proletariatului, privind căile de construire a socialismului și comunismului, privind partidul bolșevic și rolul său conducător, inspirator și îndrumător, privind industrializarea socialistă a țării și colectivizarea agriculturii, privind statul socialist sovietic și rolul decisiv al statului în construirea comunismului într-o țară, ideile lui Lenin și Stalin privind alte chestiuni fundamentale ale politicii, strategiei și tacticii

¹² I.V. Stalin. *Problemele leninismului*.

partidului nostru sunt o armă puternică în lupta muncitorilor din toate țările pentru victoria comunismului în întreaga lume.

Puterea atotcuprinzătoare a ideilor marxism-leninismului a fost clar confirmată de întregul curs al dezvoltării sociale și de victoriile istorice mondiale ale poporului sovietic. Ghidate de această mare doctrină, clasa muncitoare și țărănimea cea mai săracă din țara noastră, sub conducerea partidului bolșevic, au răsturnat puterea moșierilor și capitaliștilor în octombrie 1917 și au instaurat dictatura proletariatului. Îndrumat de ideile de transformare mondială ale lui Lenin–Stalin, poporul sovietic a construit socialismul în țara noastră și construiește acum cu succes o societate comunistă.

Învățăturile corecte și atotputernice ale marxism-leninismului, dezvoltate în mod cuprinzător și îmbogățite de geniul lui Stalin, au cea mai mare importanță vitală pentru alte țări care s-au angajat pe calea socialismului, pentru țările care duc lupte de eliberare națională împotriva imperialismului, pentru toți muncitorii care luptă pentru pace, democrație și socialism în întreaga lume.

În toate activitățile lor, în rezolvarea problemelor urgente ale luptei moderne pentru comunism, partidele comuniste și muncitorești sunt ghidate de învățăturile atotcuprinzătoare ale lui Marx–Engels–Lenin–Stalin.

Lenin și Stalin au demonstrat că „economistii” au înșelat muncitorii susținând că conștiința socialistă se naște din lupta spontană a muncitorilor. Socialismul științific și lupta spontană a muncitorilor sunt create de condițiile obiective ale dezvoltării capitalismului, însă ideologia socialistă nu se naște din mișcarea spontană, ci din știință. Întreaga istorie a mișcării muncitorești internaționale ne învață, subliniază Lenin, că, exclusiv prin forțele sale proprii, clasa muncitoare este capabilă să dezvolte doar o conștiință trade-unionistă. Lupta spontană a muncitorilor împotriva capitaliștilor este o luptă împotriva proprietarilor pentru salarii mai mari, pentru condiții mai bune de viață și de muncă, pentru drepturile lor. Această luptă nu merge dincolo de capitalism.

Analizând caracterul grevelor din anii ‘60–‘70 din Rusia, Lenin le-a definit drept „răzvrățiri” primitive, deși acestea exprimau o anumită trezire a conștiinței: muncitorii își pierdeau încrederea în eternitatea ordinii care îi înrobea și începeau să simtă nevoia de rezistență colectivă. Dar distrugerea ordinii care îi asuprea, înlocuirea sistemului capitalist cu unul socialist, nu era obiectivul conștient al mișcării muncitorești în acea perioadă. Caracterizând grevele din anii ‘90, Lenin a subliniat că, în comparație cu „revoltele” din anii ‘60 și ‘70, acestea puteau fi numite chiar „conștiente”. Aceste greve exprimau deja rudimente de conștiință, dar întocmai numai rudimente.

„Aceste greve, privite ca atare, reprezentau o luptă trade-unionistă, dar nu încă social-democrată; ele marcau trezirea antagonismului dintre muncitori și patroni, dar muncitorii nu aveau și nici nu puteau să aibă conștiința contradicțiilor de neîmpăcat dintre interesele lor și întreaga orânduire politică și socială actuală, adică o conștiință social-democrată. Din acest punct de vedere, grevele din anii 1890–1900, cu toate că însemnau un progres uriaș în comparație cu «răzvrătirile», rămăneau o mișcare pur spontană.”¹³

În demascarea „economistilor” care susțineau că clasa muncitoare este atrasă în mod spontan de socialism și că, prin urmare, conștiința socialistă poate apărea din mișcarea muncitorească spontană, Lenin și Stalin au arătat că proletariatul este atras în mod spontan de socialismul științific, deoarece teoria revoluționară exprimă cel mai complet și mai fidel interesele fundamentale, vitale ale clasei muncitoare. Dar acest lucru nu înseamnă deloc, subliniau Lenin și Stalin, că socialismul științific se naște chiar din lupta spontană a muncitorilor. Dacă fiecare grevă, scria Lenin, ar fi nu numai o expresie spontană a puternicului instinct de clasă și a luptei de clasă care conduce inevitabil la revoluția socială, ci și o expresie conștientă a acestui proces, atunci partidul nostru ar elimina imediat întreaga societate burgheză. Dacă masa și mișcarea sa spontană dau naștere de la sine teoriei socialismului, așa cum spuneau „economistii”, atunci nu ar fi nevoie să protejăm clasa muncitoare de influența zubatovismului, anarhismului, revizionismului; nu ar fi nevoie de un partid politic ca lider al clasei muncitoare.

Socialismul științific, ne învață tovarășul Stalin, nu se naște din lupta spontană a muncitorilor, ci din știință. Socialismul științific — marxism-leninismul — a apărut ca o strălucită generalizare teoretică a experienței mișcării revoluționare și, mai presus de toate, a luptei de clasă a proletariatului din toate țările. A apărut ca o generalizare teoretică a relațiilor dintre toate clasele societății moderne, și nu numai a relațiilor economice ale muncitorilor cu proprietarii.

„Se spune”, scria tovarășul Stalin, dezvoltând ideile lui Lenin, „că în unele țări clasa muncitoare însăși a dezvoltat o ideologie socialistă (socialismul științific) și o va dezvolta ea însăși în restul țărilor, prin urmare este complet inutil să introducem din exterior conștiința socialistă în mișcarea muncitorească. Dar

¹³ V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 6, p. 29.

aceasta este o greșeală profundă. Pentru a dezvolta socialismul științific, trebuie să fii în fruntea științei, trebuie să fii înarmat cu cunoștințe științifice și să fii capabil să cercetezi în profunzime legile dezvoltării istorice. Dar clasa muncitoare, atâta timp cât rămâne o clasă muncitoare, este incapabilă să devină capul științei, să o facă să avanseze și să investigheze științific legile istorice: pentru aceasta nu are nici timpul, nici mijloacele.”

Învățătura socialismului s-a născut din teoriile filozofice, istorice și economice dezvoltate de reprezentanți remarcabili ai științei din rândul intelectualității burgheze. Dezvoltând teoria revoluționară, aceștia au ajuns la concluzia că moartea sistemului capitalist era inevitabilă și au justificat misiunea istorică a clasei muncitoare. Ajunși la înțelegerea legilor istorice ale dezvoltării societății, care conduc la moartea inevitabilă a capitalismului și la victoria comunismului, acești reprezentanți ai intelectualității burgheze se despart de clasa lor — clasa burgheziei — și trec la punctul de vedere al proletariatului, aduc ideologia socialistă în mișcarea muncitorească spontană, devin ideologi și lideri ai clasei muncitoare. Astfel de ideologi și lideri ai proletariatului au fost străluciții fondatori ai socialismului științific, Marx și Engels.

Clasa muncitoare din capitalism nu poate dezvolta o teorie socialistă doar prin propriile sale eforturi. Muncitorul, strivit de lipsuri și de arbitrar, nu are nici timpul, nici condițiile necesare pentru a deveni conducătorul științei, care, în societatea burgheză, este privilegiul claselor dominante.

Dar aceasta nu înseamnă, desigur, subliniază Lenin și Stalin, că muncitorii nu participă deloc la elaborarea ideologiei socialiste. Reprezentanții de frunte ai clasei muncitoare participă la elaborarea ideologiei socialiste, dar nu mai participă în calitate de muncitori, ci în calitate de teoreticieni ai socialismului, în măsura în care reușesc să stăpânească cunoștințele vremii lor și să le ducă mai departe.

Marii conducători ai muncitorilor, Lenin și Stalin, au dezvoltat învățătura marxistă în noua situație istorică, au înarmat oamenii avansați ai clasei muncitoare cu teoria revoluționară, au creat partidul politic al clasei muncitoare — detașamentul avansat, conștient și organizat al proletariatului, cea mai înaltă formă a organizării sale de clasă — partidul bolșevic.

★ ★ ★

Demascând slugărnicia „economistilor” în fața spontaneității, Lenin și Stalin au fundamentat genial teza esențială marxistă că partidul este unirea socialismului cu mișcarea muncitorească.

Lenin și Stalin învață că cerința de bază a marxism-leninismului este că mișcarea muncitorească trebuie să fie unită cu socialismul și că socialismul științific trebuie să fuzioneze cu activitatea practică, cu lupta revoluționară a clasei muncitoare. „În urma acestei contopiri”, scria Lenin, „lupta de clasă a muncitorilor se transforma în *lupta conștientă a proletariatului* pentru eliberarea sa de sub jugul exploatării exercitate de clasele avute, se făurește forma superioară a mișcării muncitorești socialiste: *partidul muncitoresc social-democrat de sine stătător*.”¹⁴

Această poziție a fost apărată și dezvoltată cu o forță excepțională de către tovarășul Stalin:

„Ce este socialismul științific *fără mișcarea muncitorească*? — O busolă care, lăsată nefolosită, nu poate decât să ruginească, iar atunci ar trebui aruncată peste bord.

Ce este mișcarea muncitorească *fără socialism*? — O corabie fără busolă, care va ajunge pe celălalt țărm oarecum, dar dacă ar avea o busolă ar ajunge pe țărm mult mai repede și ar întâmpina mai puține pericole.

Combinați cele două și veți obține o corabie frumoasă care va alergeră direct spre celălalt țărm și va ajunge nevătămată la chei.

Combinați mișcarea muncitorească cu socialismul și veți obține o mișcare social-democrată care va merge direct spre «țara promisă».”

Sarcina social-democrației, continua tovarășul Stalin, este, prin urmare, de a introduce conștiința socialistă în lupta spontană a proletariatului, de a uni mișcarea muncitorilor cu socialismul, de a uni forțele avansate ale proletariatului într-un partid revoluționar centralizat, de a merge întotdeauna în fruntea mișcării și de a lupta împotriva tuturor celor care vor împiedica realizarea acestor sarcini. Concluzia este, sublinia tovarășul Stalin, că mișcarea muncitorească trebuie să fie unită cu socialismul, că activitatea practică și gândirea teoretică trebuie să fuzioneze și să dea astfel mișcării muncitorești spontane un caracter social-democrat, deoarece social-democrația este unificarea mișcării muncitorești cu socialismul.

Partidul, înarmat cu teoria revoluționară, combinând socialismul cu mișcarea muncitorească de masă și conferind astfel luptei spontane a clasei muncitoare un caracter socialist, devine conducătorul politic și ghidul clasei mun-

¹⁴ Ibid., vol. 4, p. 239.

citoare în lupta sa pentru distrugerea ordinii capitaliste și construirea comunismului.

Datorită activității insistente a partidului, socialismul științific devine mândria maselor largi, devine perspectiva clasei muncitoare, mobilizează clasa muncitoare, o organizează pentru lupta împotriva capitalismului. Și cu cât teoria revoluționară reflectă mai exact necesitățile dezvoltării vieții materiale a societății, cu cât clasa muncitoare o stăpânește mai bine, cu cât această teorie este aplicată mai conștient în luptă, cu atât ea capătă o mai mare importanță în rezolvarea sarcinilor fundamentale ale luptei clasei muncitoare.

Lenin și Stalin, chiar în perioada de pregătire și creare a unui partid marxist al clasei muncitoare din Rusia — a unui partid de tip nou — au subliniat importanța specială a teoriei revoluționare pentru un astfel de partid.

Importanța teoriei revoluționare pentru partidul nostru a fost intensificată având în vedere condițiile istorice care au transformat Rusia la sfârșitul secolului al XIX-lea în nodul contradicțiilor imperialismului, în centrul mișcării revoluționare mondiale, iar clasa muncitoare rusă în avangarda proletariatului internațional.

Lenin și Stalin au subliniat întotdeauna necesitatea de a stăpâni teoria revoluționară, au solicitat capacitatea de a utiliza această teorie în rezolvarea problemelor practice ale mișcării revoluționare, de a dezvolta această teorie în continuare, în raport cu noile condiții istorice. A stăpâni teoria marxist-leninistă, ne învață tovarășul Stalin, **înseamnă a fi capabil să îmbogățești această teorie cu noi experiențe ale mișcării revoluționare, cu noi poziții și concluzii, a fi capabil să o dezvolti și să o duci mai departe.**

Lenin și Stalin, în lucrările lor „Ce-i de făcut?”, „Pe scurt despre dezaordurile din partid” și în alte lucrări remarcabile, au dezvoltat în continuare teoria marxismului, au ridicat-o la un stadiu nou, superior și au înarmat partidele comuniste și muncitorești din toate țările cu o armă ideologică puternică în lupta pentru triumful comunismului.

Lenin și Stalin ne învață că orice îngenunchere în fața spontaneității mișcării muncitorești, orice subestimare a rolului conștiinței, al teoriei, al rolului conducător al partidului, conduce astfel la subordonarea muncitorilor ideologiei burgheze.

„... Oricine exaltă mișcarea spontană și se pleacă în fața ei, independent de voința sa, sapă o prăpastie între socialism și mișcarea muncitorească, minimizează importanța ideologiei socialiste, o alungă din viață și, independent de voința sa, subordonează muncitorii ideologiei burgheze...”

De ce diminuarea rolului ideologiei socialiste duce la consolidarea ideolo-

giei burgheze? Pentru că în societatea capitalistă, sfâșiată de contradicții de clasă, nu există și nu poate exista o „a treia ideologie”, o ideologie care să fie deasupra claselor. Așa-numita „a treia cale” propovăduită de trădătorii socialiști de dreapta este doar o nouă încercare de a-și acoperi trădarea intereselor clasei muncitoare. Sau e o ideologie burgheză care servește intereselor de conservare a societății capitaliste învechite, sau e o ideologie socialistă care exprimă interesele fundamentale ale clasei muncitoare. Nu există cale de mijloc. „De aceea”, spunea Lenin, „orice diminuare a ideologiei socialiste, orice îndepărtare de ea înseamnă implicit o întărire a ideologiei burgheze.”¹⁵

De ce, se întreabă Lenin, mișcarea muncitorească spontană din societatea capitalistă este atrasă de ideologia burgheză? Ideologia burgheză, care predomină în societatea capitalistă, este mai veche în originea sa decât ideologia socialistă și mai cuprinzător dezvoltată. Ea dispune de mijloace de răspândire incomensurabil mai mari și este impusă zilnic oamenilor muncii de către statul burghez, politicile și legile sale. Ea este predicată de economia politică burgheză, de filozofie, de istorie, de drept, predată în școli, exaltată în literatură și artă, sanctificată de religie. Muncitorul este confruntat cu viziunile și moralitatea burgheză în fiecare etapă a vieții sale. Cu cât mișcarea socialistă este mai tânără într-o anumită țară, subliniază Lenin, cu atât mai energic trebuie luptat împotriva încercărilor de a introduce ideologia burgheză în mișcarea muncitorească.

În Rusia, la începutul secolului al XX-lea, mișcarea socialistă era încă tânără. Ideologia socialistă era interzisă. Purtătorii ei — social-democrații — erau arestați de autocrația țaristă și exilați în robie penală. Sarcina urgentă a partidului marxist la acea vreme era de a deturna mișcarea muncitorească de la aspirația sa spontană către trade-unionism și de a o atrage pe calea social-democrației, pe calea luptei revoluționare pentru dictatura proletariatului.

„Social-democrația este obligată să lupte împotriva acestei atracții pentru ideologia burgheză și să promoveze o altă atracție — atracția pentru socialism”, scria tovarășul Stalin. „Desigur, într-o zi, după multă rătăcire și agonie, mișcarea spontană, chiar și fără ajutorul social-democrației, își va urma propriul drum, va ajunge la porțile revoluției sociale, pentru că «clasa muncitoare este *strict* atrasă de socialism». Ei bine, ce ar trebui să facem până atunci? Să ne încrucișăm brațele pe piept ca «economistii» și să cedăm în fața lui Struve și Zubatov? Ar trebui să respingem social-democrația și să promovăm astfel dominația

¹⁵ Ibid., vol. 6, p. 38.

ideologiei burgheze, trade-unioniste? Să uităm marxismul și să nu «unim socialismul cu mișcarea muncitorească»?

Nu! Social-democrația este detașamentul avansat al proletariatului, datorită sa este de a merge întotdeauna în fruntea proletariatului...”

Lenin și Stalin au dus o luptă neîmpăcată împotriva oportunismului internațional. Încă de pe atunci, ei au prevăzut la ce dezastre incalculabile calea acordului cu burghezia, propovăduită de oportuniști, va duce clasa muncitoare.

Întreaga istorie a mișcării muncitorești internaționale, în special în ultimii 40 de ani, arată că calea supunerii clasei muncitoare ideologiei burgheze este calea trădării intereselor clasei muncitoare, calea greutăților severe pentru muncitori, calea lipsurilor, foametei, crizelor și războaielor de dragul păstrării dominației burgheziei.

Timp de mai bine de cincizeci de ani, oportuniștii au continuat cu teoria lor complet falsă a „transformării pașnice a capitalismului în socialism”. Această linie de trădare a intereselor fundamentale ale clasei muncitoare datează de la Bernstein și este continuată acum de Attlee, Bevin, Renner și alți lideri socialiști de dreapta.

Cu ajutorul politicii trădătoare a socialiștilor de dreapta, care au divizat clasa muncitoare și au ținut o parte a muncitorilor din țările lor captivi ideologiei burgheze, clasele domnitoare din SUA, Anglia, Franța și alte țări capitaliste au ajutat fascismul german să arunce popoarele în abisul sângeros al războiului și au pus civilizația Europei sub amenințarea mortală. Poporul sovietic și forțele sale armate au salvat popoarele Europei de sclavia fascistă și au salvat civilizația Europei de pogromiști fasciști. După război, social-democrații de dreapta au continuat de sus să divizeze rândurile mișcării muncitorești, să acționeze ca cei mai mari dușmani ai clasei muncitoare, ca servitori ai imperialismului și complici ai războinicilor. Ei încearcă să aducă descompunere în rândurile clasei muncitoare, să otrăvească conștiința acesteia, acționează ca apărători și propagandiști ai ideologiei tâlhărești a imperialismului american. Socialiști de dreapta precum Bevin, Attlee, Blum, Spaak, Schumacher, Renner, Saragat și liderii sindicali reacționari precum Green, Carey și Deakin îndeplinesc rolul josnic de agenți ai imperialismului, trădează interesele naționale ale popoarelor lor, își vând popoarele imperialismului american în sclavie colonială, vând independența țărilor lor. Ei se pregătesc să-și transforme popoarele în carne de tun pentru a realiza planurile agresive ale monopolistilor americani, care se străduiesc să-și stabilească dominația mondială și caută o cale de ieșire din contradicțiile capitalismu-

lui, din noua criză economică în creștere, pentru a pregăti războiul împotriva URSS și a țărilor cu democrație populară. Trădătorii socialiști de dreapta încearcă să își acopere serviciul față de imperialismul anglo-american cu frazeologia falsă, socialistă și cosmopolită a renunțării la suveranitatea națională și a creării unui guvern mondial și a unui imperiu mondial sub egida SUA.

Lucrările geniale ale lui Lenin și Stalin înarmează partidele comuniste și muncitorești frățești cu o armă ideinică ascuțită în lupta lor împotriva socialiștilor de dreapta, în demascarea liderilor socialiști de dreapta, trădători ai intereselor naționale ale poporului, complici ai provocatorilor noului război și cei mai mari dușmani ai păcii, democrației și socialismului.

Capitolul 4

V.I. Lenin și I.V. Stalin despre sarcinile politice ale partidului marxist

Lenin și Stalin ne învață că partidul este forța conducătoare a mișcării muncitorești, liderul politic al clasei muncitoare, care unește și ghidează lupta de clasă a proletariatului pentru cucerirea scopului final al acestuia — răsturnarea *capitalismului* și construirea *comunismului*.

Această luptă este condusă de avangarda proletariatului, de partidul său revoluționar, care își construiește politica pe baza de granit a marxism-leninismului și dirijează lupta de clasă a proletariatului pentru a răsturna capitalismul. Politica, învață Lenin, este lupta dintre clase, politica este relația proletariatului care luptă pentru eliberare împotriva burgheziei mondiale. Pentru a pune în aplicare această politică în mod corect și cu succes, proletariatul, învață Lenin, trebuie să aplice o analiză materialistă a tuturor aspectelor vieții și activității tuturor claselor din societate. „Conștiința maselor muncitorești nu poate fi o conștiință cu adevărat de clasă dacă muncitorii nu vor învăța, pe baza faptelor și evenimentelor politice concrete, și anume a celor la ordinea zilei (de actualitate), să observe pe *fiecare* din celelalte clase sociale în *toate* manifestările vieții lor intelectuale, morale și politice, dacă nu vor învăța să aplice în practică analiza materialistă și aprecierea materialistă a *tuturor* laturilor activității și *vieții* tuturor claselor, păturilor și grupurilor populației.”¹⁶

¹⁶ Ibid., p. 67.

Principală chestiune a luptei politice a clasei muncitoare este cucerirea puterii de stat, cucerirea dictaturii proletariatului ca condiția de bază pentru construirea comunismului. **Scopul final** al partidului este răsturnarea capitalismului și construirea comunismului. Dar în calea luptei clasei muncitoare pentru dictatura proletariatului, pentru socialism în Rusia la începutul secolului al XX-lea se afla autocrația țaristă. Răsturnarea capitalismului era imposibilă fără răsturnarea prealabilă a țarismului. Prin urmare, **sarcina politică imediată** a clasei muncitoare și a partidului său marxist în acea perioadă era răsturnarea țarismului, instaurarea unei republici democratice și a unei ordini democratice în țară. Acesta a fost programul minim care a determinat obiectivele politice imediate ale partidului muncitoresc marxist.

Marxism-leninismul ne învață că lupta de clasă a proletariatului devine reală, consecventă și dezvoltată numai atunci când acoperă domeniul politic și când în politică ia cel mai esențial lucru — organizarea puterii de stat, lupta pentru cucerirea puterii de stat. Acesta este sensul instrucțiunii lui Marx și Engels că „orice luptă de clasă este o luptă politică”.

„Economistii” respingeau înțelegerea marxistă, revoluționară a luptei de clasă, înlocuind-o cu o „teorie” liberală acceptabilă pentru burghezie, și considerau că orice ciocnire între clase, cum ar fi lupta pentru un bănuț, este o luptă politică. Ei susțineau că principala sarcină a clasei muncitoare și a partidului său nu era lupta împotriva țarismului, nu răsturnarea țarismului, ci organizarea luptei economice a muncitorilor împotriva proprietarilor și a guvernului.

Lupta economică a muncitorilor cu proprietarii și guvernul este lupta colectivă a muncitorilor pentru condiții favorabile de vânzare a forței lor de muncă, pentru îmbunătățirea condițiilor de muncă și de viață ale muncitorilor în capitalism, adică o luptă profesională. Ce conținut au dat „economistii” sloganului lor conform căruia trebuie imprimat „luptei economice însăși un caracter politic”? În concepția lor, aceasta nu însemna altceva decât că clasa muncitoare trebuie să încerce să îmbunătățească condițiile de muncă prin măsurile legislative și administrative ale guvernului țarist, lăsând autocrația țaristă și ordinea capitalistă intacte. Aceasta este, de asemenea, politică, dar politică burgheză. Este o luptă pentru reforme, cu păstrarea capitalismului.

Guvernul țarist, burghezia liberală și moșierii, speriați de demonstrațiile revoluționare ale muncitorilor și țăranilor, încercau să-și subordoneze mișcarea muncitorească. Zubatovșina¹⁷ și Gaponovșina¹⁸ au fost încercări ale țarismu-

¹⁷ Zubatov crea organizații false socialiste ca să strângă cât mai mulți revoluționari și îi preda jandarmeriei, care îi închidea și îi ucidea pe revoluționari.

¹⁸ Preotul Gapon a organizat un marș al muncitorilor greviști la Țar pentru ca aceștia să

lui de a subordona mișcarea muncitorească în creștere intereselor autocrației, atât timp cât această mișcare nu depășea sistemul țarist și nu era îndreptată împotriva dominației moșierilor și capitaliștilor. „Economistii”, susținând că este posibil „să imprime luptei economice a muncitorilor însăși un caracter politic”, ajutau în esență guvernul țarist și burghezia în încercările lor de a subjuga mișcarea muncitorească.

Lenin și Stalin nu negau necesitatea luptei economice a muncitorilor pentru îmbunătățirea situației lor, dar cereau ca aceasta să fie subordonată luptei pentru socialism. Partidul politic al clasei muncitoare, scria Lenin, a inclus întotdeauna și include în activitatea sa lupta pentru reforme, dar „subordonează lupta pentru reforme, ca o parte a întregului, luptei revoluționare pentru libertate și pentru socialism.”¹⁹

Lenin subliniază faptul că nicio luptă profesională a muncitorilor împotriva patronilor și a guvernului nu îi va scăpa pe muncitori de sclavia capitalistă. Interesele economice fundamentale ale clasei muncitoare pot fi realizate doar ca urmare a răsturnării dominației moșierilor și capitaliștilor și a instaurării dictaturii proletariului.

Partidul marxist, scria Lenin, reprezintă clasa muncitoare nu în relația sa cu un anumit grup de oameni de afaceri, ci în relația sa cu toate clasele societății moderne și cu statul ca forță politică organizată. Numai revoluția proletară va elibera clasa muncitoare de opresiunea sa economică și politică din partea claselor exploatatoare și a statului lor.

Lupta de clasă a proletariului, ne învață tovarășul Stalin, are multe forme. Luptă de clasă este greva, boicotul, sabotajul, manifestațiile, demonstrațiile etc.

„... Pentru proletariat, toate aceste forme de luptă”, arăta tovarășul Stalin, „sunt doar mijloace pregătitoare... niciuna dintre aceste forme, luată separat, nu reprezintă mijlocul decisiv prin care proletariatul va reuși să distrugă capitalismul...”

Care este mijlocul decisiv prin care proletariatul va răsturna ordinea capitalistă?

Un astfel de mijloc este *revoluția socialistă*.”

Partidul marxist, ca lider politic al clasei muncitoare, conduce lupta aceasta nu numai pentru condiții favorabile de vânzare a forței de muncă, ci și

ceară milă de la dânsul. Sute de muncitori au fost uciși, răniți și arestați în urma acestui act.

¹⁹ Ibid., p. 60.

pentru distrugerea ordinii sociale care îi obligă pe săraci să-și vândă forța de muncă celor bogați.

Încă în anul 1894, în lucrarea „Ce sunt «prieteniile poporului» și cum luptă ei împotriva social-democraților?”, Lenin scria:

„De aceea social-democrația consacră clasei muncitoare întreaga ei atenție și activitate. Atunci când reprezentanții înaintați ai acestei clase își vor fi însușit ideile socialismului științific, când își vor fi însușit ideea rolului istoric al muncitorului rus, când aceste idei vor fi căpătat o largă răspândire și când printre muncitori vor fi fost create organizații viguroase care să transforme într-o luptă de clasă conștientă actualul război economic al muncitorilor dus cu forțe răzlețite, atunci **MUNCITORUL** rus, ridicându-se în fruntea tuturor elementelor democratice, va răsturna absolutismul și va călăuzi **PROLETARIATUL RUS** (alături de proletariatul **TUTUROR ȚĂRILOR**) *pe drumul drept al luptei politice fățișe, spre o REVOLUȚIE COMUNISTĂ VICTORIOASĂ*.”²⁰

Puternica ascensiune spontană a mișcării muncitorești din 1901–1904 și apropierea evidentă a revoluției au pus în față sarcina educației politice a clasei muncitoare în spiritul luptei revoluționare pentru răsturnarea autocrației. În lucrarea „Ce-i de făcut?” Lenin a subliniat că una dintre condițiile de bază pentru educația politică și activitatea revoluționară a clasei muncitoare este organizarea de denunțuri politice cuprinzătoare ale autocrației. Clasa muncitoare, sub conducerea partidului său politic, pe baza experienței unei lupte politice cuprinzătoare cu autocrația, cu organizarea abilă a denunțurilor politice ale autocrației, va ajunge în mod inevitabil la concluzia că autocrația țaristă este cel mai mare dușman nu numai al clasei muncitoare, ci al întregului popor; că țarismul oprimă și batjocorește nu numai muncitorii, ci și țărani, soldații, meșteșugarii, angajații, profesorii etc., adică majoritatea poporului, că această asuprire cade asupra celor mai diverse clase ale societății moderne. Și din moment ce, scria Lenin, această asuprire se răsfrânge asupra celor mai diverse clase ale societății, din moment ce se manifestă în cele mai diverse sfere ale vieții și activității, partidul marxist nu își poate îndeplini sarcina de a dezvolta conștiința politică a muncitorilor decât dacă își asumă sarcina de a organiza o denunțare politică cuprinzătoare a autocrației.

Lenin a dezvoltat cu o nouă vigoare ideea hegemoniei proletariatului, pe

²⁰ Ibid., vol. 1, p. 301.

care o prezentase încă în 1894, și a dezvoltat problema aliatului proletariatului în revoluția viitoare — țărănimea. Clasa muncitoare ar trebui să devină avangarda forțelor revoluționare în lupta pentru toate sarcinile democratice. Dar pentru a deveni liderul mișcării populare împotriva autocrației, sublinia Lenin, clasa muncitoare trebuie să înțeleagă în mod clar natura economică și fața social-economică a fiecărei clase din societatea modernă, a fiecărui strat social, să le cunoască punctele forte și punctele slabe, să fie capabilă să înțeleagă situația complexă, să determine cine sunt prietenii și aliații săi în luptă și cine sunt dușmanii săi, iar această idee nu este dezvoltată doar teoretic, ci și prin experiența luptei politice a clasei muncitoare împotriva autocrației.

Lenin învăța că partidul proletariatului revoluționar, care conduce lupta clasei muncitoare, urmând cu fermitate politica sa independentă de clasă, trebuie să sprijine orice mișcare revoluționară îndreptată împotriva autocrației. „Nu este social-democrat acela care în practică își uită datoria de a fi *în fruntea tuturor* în ceea ce privește formularea, accentuarea și rezolvarea *oricărei* probleme general-democratice.”²¹

Dar ce înseamnă să fii în avangarda mișcării general-democratice? Înseamnă, sublinia Lenin, că partidul politic al clasei muncitoare trebuie să își structureze munca revoluționară astfel încât să îi învețe pe muncitori să răspundă din punct de vedere marxist la toate cazurile de samavolnicie, asuprire, violență și abuzuri ale țarismului, indiferent de clasele cărora le aparțin aceste cazuri. Membrii partidului proletar trebuie să meargă la toate clasele populației, să trimită în toate direcțiile detașamente ale armatei lor ca propagandiști, ca agitatori, ca organizatori ai propagandei politice și ai agitației în toate straturile poporului.

Pentru ca clasa muncitoare să devină cu adevărat avangarda mișcării și cel mai important luptător pentru democrație, învăța Lenin, partidul său politic trebuie să cultive în rândurile sale astfel de lideri politici care ar fi capabili să conducă lupta țăranilor pentru pământ, pentru distrugerea atotputerniciei moșierilor; care ar fi capabili, la momentul potrivit, să dicteze un program pozitiv de acțiune studenților agitați, zemstvei nemulțumite, profesorilor și medicilor nemulțumiți; care ar fi capabili să ridice conștiința celor mai largi straturi ale proletariatului și ale întregului popor la o înțelegere a situației politice și economice generale din țară.

Ca o tribună pentru demascările autocrației la nivel național și pentru mobilizarea clasei muncitoare putea fi un ziar politic ilegal al întregii Rusii. Fără un organ politic, scria Lenin, nu e imaginabilă în Europa contemporană

²¹ Ibid., vol. 6, p. 80.

vreo mișcare care ar merita să se numească politică. Acest organ a fost ziarul „Iskra” al lui Lenin, iar ajutorul loial al acestuia era ziarul lui Stalin „Brdzola”.

Învățătura lui Lenin–Stalin despre hegemonia proletariatului a fost confirmată de întreaga experiență istorică a URSS și are o semnificație istorică mondială. În aplicarea acestei învățăături, partidele comuniste și muncitorești frățești asigură rolul proletariatului ca lider al tuturor muncitorilor, îi unesc pe muncitori în jurul clasei muncitoare în lupta împotriva dezlănțuitorilor războaielor, pentru libertatea și independența națională a popoarelor, pentru pace, democrație și socialism.

Capitolul 5

Planul leninist de structură organizațională a partidului comunist

V.I. Lenin învăța că structura organizațională a unui partid este determinată de acele principii ideologice, scopuri și obiective politice care stau la baza activității partidului și constituie conținutul activității sale.

„Caracterul organizării oricărei instituții este determinat în mod firesc și inevitabil de conținutul activității acestei instituții.”²²

Oportunismul „economistilor” în chestiunile ideologice și politice fundamentale ale mișcării muncitorești a determinat oportunismul lor în chestiunile organizatorice. „Economistii” nu doreau să aibă un partid al revoluției sociale și al dictaturii proletarietului, care să elibereze clasa muncitoare de capitalism, ci un partid al reformelor sociale, care să vizeze menținerea capitalismului.

Bazele ideologice ale partidului marxist, dezvoltate de Lenin și Stalin, sarcinile sale politice și obiectivele sale de luptă, au determinat nu numai conținutul tuturor activităților partidului, ci și rolul său în raport cu clasa muncitoare și planul organizațional pentru construirea sa.

Lenin și Stalin creau un partid de tip nou, care trebuia să devină detașamentul avansat, conștient, organizat al clasei muncitoare, liderul și conducă-

²² Ibid., p. 29.

torul său politic, care îi ghidează lupta pentru răsturnarea capitalismului și construcția socialismului.

Lenin credea că partidul trebuie să fie format din două părți: „a) un cerc restrâns de lideri de cadre regulate, care trebuie să fie format în principal din revoluționari profesioniști, adică muncitori liberi de orice altă ocupație, cu excepția muncii de partid, care posedă minimul necesar de cunoștințe teoretice, experiență politică, abilități organizaționale și arta de a lupta împotriva poliției țariste, arta de a se ascunde de poliție, și b) o rețea largă de organizații de partid periferice, o masă mare de membri de partid, înconjurați de mii de simpatizanți muncitori.”

Planul lui Lenin privind structura organizațională a partidului prevedea crearea unui nucleu conducător al partidului din revoluționari profesioniști, pregătiți teoretic, întăriți politic printr-o lungă școală de luptă revoluționară, experimentați din punct de vedere organizațional, devotați cauzei clasei muncitoare, cauzei comunismului și capabili să conducă partidul și lupta clasei muncitoare pentru răsturnarea burgheziei și construirea unei societăți comuniste.

„Și afirm: 1) că nicio mișcare revoluționară nu poate fi trainică fără o organizație de conducători stabilă și care să păstreze continuitatea; 2) că cu cât e mai largă masa spontan atrasă în luptă, care alcătuiește baza mișcării și participă la mișcare, cu atât necesitatea unei asemenea organizații este mai imperioasă și cu atât trebuie să fie mai trainică această organizație (căci cu atât este mai ușor pentru tot felul de demagogi să ademească păturile înapoiate ale maselor); 3) că această organizație trebuie să fie alcătuită mai ales din oameni care să se ocupe cu activitatea revoluționară ca revoluționari de profesie...”²³

Lenin și Stalin construiau partidul în condițiile autocrației țariste, în care nu numai apartenența la un partid politic al clasei muncitoare, ci și participarea la o grevă erau considerate o crimă. În mod firesc, era imposibil să se organizeze partidul în aceste condiții pe baza aderării depline la principiile centralismului democratic, eligibilității și responsabilității. Lenin a subliniat că „ar fi fost un paradis pentru jandarmi” și că nu ar fi fost dificil pentru autocrația țaristă să distrugă o astfel de organizație. Prin urmare, Lenin a

²³ Ibid., p. 121.

considerat necesar să construiască partidul astfel încât conducerea ideinică și practică a mișcării și a luptei revoluționare a proletariatului să fie cât mai conspirativă și centralizată posibil. Mișcarea ar trebui să fie condusă de un număr cât mai mic de revoluționari profesioniști experimentați și căliți, iar în mișcare ar trebui să poată participa un număr cât mai mare de muncitori.

„Într-o țară absolutistă, cu cât vom restrânge mai mult numărul membrilor unei asemenea organizații, astfel încât să participe la ea numai membrii care se ocupă cu activitatea revoluționară ca revoluționari de profesie și care au dobândit o pregătire profesională în arta luptei împotriva poliției politice, cu atât mai greu va fi «de prins» o asemenea organizație...”²⁴

Centralizarea celor mai conspirative și conducătoare funcții ale mișcării nu a însemnat centralizarea tuturor formelor mișcării.

Lenin învață că această centralizare nu depersonaliza, ci îmbogățește activitatea rețelei largi de organizații de partid periferice. Participarea cea mai activă și mai largă a maselor la aceasta, sublinia Lenin, nu numai că nu ar avea de suferit, ci, dimpotrivă, ar câștiga mult din faptul că „o duzină” de revoluționari experimentați, pregătiți profesional, ar centraliza toate aspectele conspirative ale problemei: pregătirea pliantelor, elaborarea unui plan aproximativ, numirea unei echipe de lideri pentru fiecare regiune, oraș, bloc de fabrică, pentru fiecare instituție de învățământ.

Rețeaua de organizații de partid periferice, care lucrează sub conducerea organizației de revoluționari profesioniști, asigură legătura cu o rețea largă de organizații nepartinice și dirijează activitățile acestora. Aceste organizații nepartinice, care lucrează în mijlocul maselor, ar trebui să fie cât mai puțin conspirative și cât mai puțin formalizate posibil.

Lenin demonstra că, în condițiile care prevalau atunci în Rusia, un nucleu mic și strâns unit al celor mai de încredere, experimentați și căliți muncitori, având oameni de încredere în principalele regiuni și legat prin toate regulile celui mai strict secret de organizația revoluționarilor, ar fi capabil să îndeplinească, cu cea mai largă asistență a maselor și fără nicio formalizare, *toate* funcțiile organizației profesionale și, în plus, să le îndeplinească în modul potrivit interesului proletariatului. Numai în acest fel, sublinia Lenin, se poate realiza consolidarea și dezvoltarea „mișcării profesionale social-democrate”.

Lenin și Stalin demascau planurile trădătoare ale „economistilor” care încercau să creeze, în locul unui partid conspirativ-politic centralizat al clasei

²⁴ Ibid.

muncitoare, o organizație largă cu alegeri, rapoarte, vot universal etc. Lenin demonstra că, sub autocrație, aceste organizații ar fi mai accesibile jandarmilor și ar face revoluționarii mai accesibili poliției. Stabilirea fermă a unei organizații puternice a revoluționarilor, sublinia Lenin, ar fi în măsură să asigure stabilitatea mișcării în ansamblu, combinând lupta politică a clasei muncitoare pentru socialism cu lupta sa economică.

Acestea sunt principalele caracteristici ale planului organizațional al lui Lenin pentru construirea partidului, așa cum este prezentat în cartea sa „Ce-i de făcut?”. Leninismul ne învață că simpla unificare ideologică a proletariatului prin principiile marxismului nu este suficientă pentru victorie. Pentru a învinge, este necesar să consolidăm unitatea ideologică prin unitatea materială a organizației proletariatului.

Victoria planului lui Lenin de construire a partidului a pus bazele partidului comunist unit și întărit, cu care nu se poate compara vreun alt partid în lume.

Capitolul 6

Învățătura lui Lenin și Stalin despre bazele ideologice ale partidului marxist — armă puternică în lupta pentru victoria comunismului

Partidul bolșevic creat de Lenin și Stalin, ghidat de marea învățătură marxist-leninistă, a condus popoarele din țara noastră la o victorie istorică mondială în octombrie 1917. Revoluția din Octombrie nu este doar o cotitură radicală în istoria omenirii, marcând trecerea de la vechea lume capitalistă la noua lume socialistă. Revoluția din Octombrie a fost, de asemenea, o revoluție în ideologia clasei muncitoare.

În articolul „Caracterul internațional al Revoluției din Octombrie”, tovarășul Stalin scria:

„Revoluția din Octombrie nu poate fi considerată doar o revoluție în domeniul relațiilor economice și social-politice. Ea este, în același timp, o revoluție în mințile oamenilor, o revoluție în ideologia clasei muncitoare. Revoluția din Octombrie s-a născut

și s-a consolidat sub steagul marxismului, sub steagul ideii de dictatură a proletariatului, sub steagul leninismului, care este marxismul epocii imperialismului și revoluțiilor proletare.”

Revoluția din Octombrie a marcat victoria marxismului asupra reformismului, victoria leninismului asupra oportunismului partidelor celei de-a doua Internaționale. Partidul bolșevic a ținut întotdeauna sus marxism-leninismul ca stindard de luptă al clasei muncitoare. Punând în aplicare ideile lui Lenin–Stalin privind introducerea conștiinței socialiste în mișcarea muncitorească, privind unitatea dintre teorie și practică, partidul, prin munca neobosită în masele largi, s-a asigurat că muncitorii erau convinși prin propria lor experiență de corectitudinea și invincibilitatea marii doctrine a lui Marx–Engels–Lenin–Stalin.

Doctrina marxist-leninistă, stăpânind masele, a devenit cea mai mare forță în lupta pentru victoria socialismului asupra capitalismului. Sub stindardul lui Lenin–Stalin, poporul sovietic a construit o societate socialistă în țara noastră, a învins Germania fascistă și Japonia imperialistă în Marele Război Patriotic și a salvat popoarele Europei de pogromurile fasciste. Victoria Uniunii Sovietice în Marele Război Patriotic a fost, de asemenea, o victorie istorică mondială a ideologiei leninismului asupra ideologiei burgheziei. Sub steagul lui Lenin, sub conducerea lui Stalin, poporul sovietic construiește acum cu succes societatea comunistă.

Într-un discurs istoric din 9 februarie 1946, tovarășul Stalin a schițat un program grandios pentru dezvoltarea forțelor de producție și crearea bazei materiale a comunismului. O parte integrantă a acestui program măreț este planul cincinal postbelic, pe care poporul sovietic, sub conducerea partidului bolșevic, îl îndeplinește înainte de termen. Partidul bolșevic a organizat și a asigurat o nouă creștere puternică a industriei, agriculturii și culturii în Uniunea Sovietică, a asigurat o creștere constantă și rapidă a bunăstării materiale și a nivelului de trai cultural al poporului sovietic. Deja în 1949, economia națională a URSS nu numai că a atins nivelul de dinainte de război, dar l-a și depășit.

Calculule imperialiștilor anglo-americani conform cărora Uniunea Sovietică nu ar fi capabilă să facă față sarcinilor enorme de restaurare și dezvoltare a economiei naționale și că imperialiștii ar fi capabili să submineze rolul internațional sporit al Uniunii Sovietice și influența țării socialismului victorios pe arena internațională au eșuat complet.

În cursul Războiului Patriotic, în lupta pentru îndeplinirea rapidă a planului cincinal postbelic, unitatea morală și politică a societății sovietice, patriotismul sovietic dător de viață și prietenia fraternă a popoarelor din URSS s-au întărit și mai mult. Perspectiva mondială comunistă a devenit în țara

noastră ideologia întregului popor sovietic. Ideea nobilă a patriotismului sovietic îi unește pe muncitorii, țăranii și intelectualii din țara noastră într-o armată ferm unită de constructori ai comunismului. Încrederea și dragostea poporului sovietic pentru Partidul lui Lenin-Stalin — forța inspiratoare, călăuzitoare și directoare a poporului sovietic — au crescut și mai mult. Acum nu mai există nicio forță în lume care ar putea întoarce poporul nostru la capitalism.

Țara Sovietică este un bastion puternic și invincibil al păcii și securității popoarelor, un bastion al democrației și socialismului în întreaga lume. datorită conducerii înțelepte a lui Stalin, Uniunea Sovietică a ieșit din izolarea internațională și este centrul unei puternice tabere democratice internaționale. Niciodată până acum Patria noastră nu a avut granițe atât de bine aranjate ca acum. Niciodată de-a lungul istoriei sale, Patria noastră nu a fost înconjurată de state atât de prietenoase cum este acum. Ca urmare a victoriei URSS asupra agresorilor fasciști, o serie de țări din Europa Centrală și de Sud-Est s-au îndepărtat de sistemul imperialist, au instituit un regim de democrație populară, exercitând funcțiile dictaturii proletarietului, și dezvoltă cu succes construcția socialismului cu ajutorul fratern și altruist al mării Uniuni Sovietice. Marele popor chinez, condus de eroicul Partid Comunist Chinez în frunte cu liderul său Mao Țze-dun, a înfăptuit victorios revoluția poporului său. Călea spre socialism îi este deschisă poporului chinez.

Toată omenirea progresistă este unită în jurul Uniunii Sovietice. Poporul sovietic, sub conducerea tovarășului Stalin, este avangarda muncitorilor din toate țările în lupta lor pentru pace stabilă, democrație și socialism. Ideile lui Lenin și Stalin au cuprins sute de milioane de oameni din toate țările și au devenit o forță puternică în lupta pentru victoria comunismului în întreaga lume.

Acestea sunt rezultatele magnifice ale triumfului ideilor marxism-leninismului.

Ce poate opune tabăra imperialistă și antidemocratică succesorilor grandioase ale taberei socialismului și democrației? Doar prăbușirea în continuare a sistemului imperialist, noua criză economică care crește inexorabil, scăderea catastrofică a nivelului de trai al maselor, zeci de milioane de șomeri, sărăcia și foametea muncitorilor și profiturile de miliarde de dolari ale capitaliștilor, privarea muncitorilor de drepturile elementare ale omului, marasmul și decăderea științei și culturii burgheze, pregătirea unui nou război. Încurcate în contradicții insolubile, clasele conducătoare din SUA și Anglia, temându-se de concurența pașnică cu țara socialismului, se gândesc să rezolve contradicțiile imperialismului prin pregătirea și declanșarea unui război împotriva Uniunii Sovietice și a țărilor cu democrație populară. Dar situația de pe arena in-

ternațională s-a schimbat acum fundamental. URSS nu mai este singură în lupta sa pentru pace. Împreună cu URSS, țările cu democrație populară din Europa și marele popor chinez luptă pentru pace. Tabăra păcii, democrației și socialismului este mult mai puternică decât tabăra imperialistă. Un puternic front internațional organizat al susținătorilor păcii se dezvoltă pe zi ce trece în toate țările. Acesta va fi capabil să pună frâu instigatorilor unui nou război.

Acum s-a creat o situație în care imperialiștii, dacă lansează un nou război mondial, vor provoca în mod inevitabil un astfel de răspuns general din partea popoarelor iubitoare de pace din întreaga tabără democratică, care va duce la lichidarea întregului sistem al capitalismului mondial.

Creșterea constantă a forțelor democrației și socialismului în întreaga lume îi aduce pe imperialiști într-o stare de nebunie. Toate forțele reacțiunii și obscurantismului sunt acum aruncate de imperialiștii anglo-americani în lupta împotriva țării sovietice, împotriva statelor cu democrație populară, împotriva mișcării de eliberare națională a popoarelor din țările coloniale și dependente, împotriva elementelor progresiste și a mișcării muncitorești din țările capitaliste. Tot ceea ce este avansat și progresist este persecutat cu înverșunare, tot ceea ce este reacționar este susținut activ, se fac pregătiri nu numai materiale, ci și ideologice pentru un nou război. Imperialiștii încearcă să calomnieze Uniunea Sovietică în ochii maselor, să submineze simpatia și dragostea oamenilor de rând din întreaga lume pentru țara socialismului. În scopul ticălos de a pregăti un nou război sunt folosite toate mijloacele: de la enciclicele Papei la sabotajul spionilor și provocatorilor precum Tito-Rankovic, Raik, Kostov și socialiștilor de dreapta; de la presa coruptă, cinema, radio la filozofia burgheză reacționară.

În această luptă ideologică, lucrările liderilor și învățătorilor noștri, Lenin și Stalin, sunt o armă ideologică puternică a partidului nostru și a partidelor comuniste din toate țările.

Înarmate cu ideile atotcuprinzătoare ale lui Lenin și Stalin, partidele comuniste frățești îi demască cu succes pe imperialiștii anglo-americani și pe lacheii lor socialiști de dreapta. Socialiștii moderni de dreapta acționează acum nu numai ca agenți ai burgheziei din țările lor, ci și ca agenți ai imperialismului american, transformând partidele social-democrate din țările europene în instrumente directe ale agresiunii imperialiste americane.

Socialiștii de dreapta sunt apărători înfocați ai Planului Marshall, ai Tratatului agresiv Nord Atlantic și ale tuturor celorlalte forme de agresiune ale imperialiștilor americani, fiind agenți direcți ai instigatorilor de război.

Socialiștii de dreapta apar ca cei mai mari dușmani ai unității clasei muncitoare și complici ai imperialiștilor și joacă cel mai josnic rol în persecutarea muncitorilor și a organizațiilor democratice care apără interesele muncitorești.

„Alunecând tot mai mult pe calea trădării intereselor clasei muncitoare, democrației și socialismului, după ce au abandonat complet doctrina marxistă, socialiștii de dreapta sunt acum apărătorii și propagandiștii ideologiei tâlhărești a imperialismului american. Teoriile lor despre «socialismul democratic», despre «a treia forță», delirurile lor cosmopolite despre necesitatea renunțării la suveranitatea națională nu sunt altceva decât o acoperire ideologică pentru agresiunea imperialismului american și britanic” (dintr-o rezoluție a Biroului de Informare al Partidelor Comuniste, noiembrie 1949).

Luptând cu hotărâre împotriva trădătorilor socialiști de dreapta, expunând în ochii muncitorilor rolul socialiștilor de dreapta ca agenți ai imperialismului american și complici ai instigatorilor de război, partidele comuniste și muncitorești, înarmate cu marile idei ale lui Lenin–Stalin, unesc muncitorii în jurul proletariatului, ridică masele pentru a lupta împotriva războinicilor anglo-americani, pentru pace, democrație și socialism.

Reieșind din bazele ideologice și organizaționale dezvoltate de Lenin și Stalin a avut loc unificarea partidelor muncitorești din țările cu democrație populară în partide marxist-leniniste unite ale clasei muncitoare. Partidele comuniste și muncitorești din aceste țări educă muncitorii în spiritul ideilor lui Lenin–Stalin, în spiritul internaționalismului proletar, în spiritul iubirii pentru Uniunea Sovietică, bastionul socialismului și democrației în întreaga lume. Partidele comuniste și muncitorești, ghidate de învățăturile lui Lenin–Stalin, demască spionii și provocatorii trimiși de serviciile secrete anglo-americane, unesc popoarele din țările lor pentru construirea socialismului, își ridică vigilența împotriva belicoșilor unui nou război. Înarmat cu învățăturile victorioase ale lui Lenin–Stalin, Partidul Comunist Chinez condus de liderul său Mao Țze-dun a îndreptat poporul chinez la victoria istorică a revoluției populare din China.

„Salvele de tun ale Revoluției din Octombrie ne-au adus marxism-leninismul”, spune Mao Țze-dun. „Revoluția din Octombrie a ajutat elementele progresiste din lume și din China să aplice viziunea proletară asupra lumii pentru a determina soarta țării și pentru a-și reconsidera propriile probleme. Să urmărim calea rușilor — aceasta a fost concluzia.”

În timp ce lumea capitalismului este sfâșiată de conflicte sociale și convulsii economice, patria noastră — URSS — atinge noi succese pe zi ce trece. Forța călăuzitoare a mișcării noastre înainte pe drumul spre comunism este

marele partid al lui Lenin-Stalin, care unește, inspiră și organizează poporul sovietic, unificându-i eforturile pentru a atinge marele obiectiv al construirii comunismului. Poporul sovietic știe bine că datorează toate succesele sale partidului bolșevic, conducerii strălucite a tovarășului Stalin. Politica partidului bolșevic, care constituie baza vitală a sistemului sovietic, este percepută de poporul sovietic ca propria sa politică și acesta îndeplinește cu abnegație toate instrucțiunile partidului său drag. Alegerile pentru Sovietul Suprem al URSS din 12 martie 1950 au demonstrat cu o forță nouă unitatea morală și politică indestructibilă a societății sovietice, devotamentul și dragostea fără margini ale poporului sovietic pentru Partidul Comunist și pentru marele Stalin.

Organizând o creștere puternică în toate ramurile economiei naționale, asigurând o creștere constantă a bunăstării materiale și a nivelului cultural al muncitorilor, Partidul Bolșevic este, în același timp, neobosit preocupat de crearea unei adevărate abundențe de cultură spirituală a poporului nostru, de creșterea neîncetată a conștiinței socialiste a poporului sovietic, de educația sa comunistă.

Vârful de lance al luptei ideologice a partidului nostru în condițiile actuale vizează protejarea poporului nostru de influența corozivă a culturii și ideologiei burgheze decadente. Partidul bolșevic luptă neobosit împotriva manifestărilor ideologiei burgheze corupte, împotriva tuturor perversiunilor ideologice.

Partidul bolșevic luptă cu hotărâre pentru puritatea principiilor, ideologia înaltă și partinicitatea militantă în ideologie, pentru eradicarea rămășițelor capitaliste în conștiința poporului, respinge fără milă toate încercările de a strecura apolitismul, lenea, formalismul în cultura și știința sovietică, demască fără milă cele mai mici manifestări de naționalism și cosmopolitism. Partidul educă poporul sovietic în spiritul patriotismului sovietic, al prieteniei frățești a popoarelor, în spiritul internaționalismului proletar.

O armă ideologică puternică în lupta pentru a depăși rămășițele capitaliste în mințile poporului sovietic, pentru a crește conștiința comunistă a poporului sovietic, pentru creșterea în continuare a științei și culturii poporului sovietic sunt lucrările strălucite ale lui Lenin-Stalin.

Lenin și Stalin au acordat întotdeauna o importanță capitală propagării leninismului în rândurile partidului. Forța partidului nostru și a cadrelor sale de conducere constă în fidelitatea lor față de învățătura marxist-leninistă, în capacitatea lor de a se lăsa ghidați de această învățătură și în activitatea lor insistentă de a o pune în practică.

La Congresul al XVIII-lea al Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice, tovarășul Stalin a subliniat importanța muncii de educare a membrilor și cadrelor de partid în spiritul marxism-leninismului, de ridicare a nivelului politic și teoretic al lucrătorilor de partid:

„Trebuie să recunoaștem ca o axiomă că, cu cât nivelul politic și conștiința marxist-leninistă a muncitorilor din orice ramură a muncii de stat și de partid sunt mai ridicate, cu atât munca în sine este mai înaltă și mai rodnică, cu atât rezultatele muncii sunt mai eficiente și, dimpotrivă, cu cât nivelul politic și conștiința marxist-leninistă a muncitorilor sunt mai scăzute, cu atât întreruperile și eșecurile în muncă sunt mai probabile, cu atât măcinarea și degenerarea muncitorilor înșiși în escroci și degradarea lor este mai probabilă. Putem spune cu certitudine că, dacă am reuși să pregătim ideologic cadrele noastre din toate ramurile de muncă și să le călim politic în așa măsură încât să se poată orienta liber în situația internă și internațională, dacă am reuși să le facem marxist-leniniști pe deplin maturi, capabili să rezolve fără greșeli marile problemele de conducere a țării, am avea toate motivele să considerăm nouă zecimi din toate problemele noastre ca fiind deja rezolvate. Și cu siguranță putem rezolva această sarcină, pentru că avem toate mijloacele și oportunitățile necesare pentru a o rezolva.”

Grija pentru educația și cultivarea constantă a cadrelor este o trăsătură distinctivă a partidului nostru. Partidul își educă cadrele pe baza ideilor leninismului, îi obligă pe toți comuniștii să își ridice sistematic nivelul teoretic, să stăpânească bolșevismul, îi învață arta de a înțelege cele mai dificile condiții ale situației internaționale, de a rezolva toate problemele muncii practice din punctul de vedere al marxism-leninismului, de a surprinde la timp orice manifestare a ideologiei străine și de a le da un răspuns decisiv. Cu cât nivelul ideologic este mai ridicat, cu cât conștiința comunistă a cadrelor este mai înaltă, cu atât mai fructuoasă este toată munca noastră în construirea unei societăți comuniste. Fără studierea sistematică a marxism-leninismului, fără aprofundarea cunoștințelor lor politice, fără ridicarea nivelului lor cultural general, niciun lucrător în condițiile noastre nu poate crește și avansa așa cum cer sarcinile de construire a comunismului.

Lucrările „Ce-i de făcut?” a lui Lenin și „Pe scurt despre dezacordurile din partid” se află în rândul documentelor de program de bază, din care studiază și se educă cadrele noastre, stăpânind marea învățătură invincibilă a marxism-leninismului.

Eforturile partidului nostru și ale statului sovietic sunt îndreptate în prezent spre asigurarea unei creșteri atât de puternice în economia și cultura țării noastre, care să facă posibilă realizarea într-o perioadă scurtă de timp a tranziției treptate de la socialism la comunism. Ritmul progresului nostru către comunism depinde de gradul de conștiință comunistă al poporului nostru.

Partidul bolșevic educă neobosit poporul sovietic în spiritul comunismului

Stăpânirea marilor idei ale marxism-leninismului, capacitatea de a se ghida după teoria marxist-leninistă în activitatea practică sunt principalele condiții pentru rezolvarea cu succes a marilor sarcini de construire a comunismului.

În raportul său către cel de-al XVII-lea Congres al partidului, tovarășul Stalin a subliniat că datorăm succesele noastre faptului că am lucrat și am luptat sub stindardul marxism-leninismului. „Nu poate exista nicio îndoială”, a spus tovarășul Stalin, „că atâta timp cât rămânem fideli acestei doctrine, atâta timp cât posedăm această busolă, vom avea succese în munca noastră.”

Ghidându-se de învățătura corectă și atotputernică a lui Marx–Engels–Lenin–Stalin, partidul bolșevic conduce încrezut poporul sovietic spre victoria comunismului.

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

